

Poppetjes Sven en Parker

Gedachten en uitspraken van de hoofdpersonages

Sven

“Het ding moet op een stoere armband lijken, maar ik voel me alsnog een dier. Een verdwaald beest dat rondzwerft met het telefoonnummer van zijn baas.” (p.10)

“Ze [...] blaft zo echt dat je acuut de dierenbescherming wilt bellen. Het klinkt alsof ze net een hond heeft ingeslikt. Een levende.” (Sven: p.17)

“Ik snap het niet. Elke hond moet op cursus, maar ouders hoeven niks te leren.” (p.33)

“Man, ik droom natuurlijk nog steeds. Midden in de nacht aangestaard worden door een onbekend meisje terwijl je halfnaakt in bed ligt – dat klinkt totaal als een droom.” (p.49)

“ ‘Kun je het je voorstellen?’ vraag ik. ‘Dat je nooit alleen mag zijn? Dat je ouders je altijd in de gaten houden met een camera?’ ” (p.51)

“Stel dat ik Alaska wil troosten – stel hè – dan zou ik haar natuurlijk gewoon aaien. Simpel. [...] Een hondenrug kan ik. Maar wat doe je met de schouder van een meisje?” (p.77)

“Een jaar geleden kreeg ik een pak papier in mijn poten geduwd: hier, jij krijgt de rol van *de jongen met epilepsie*. Dit is je tekst. Je hoeft niet veel uit je hoofd te leren. Het grootste deel van de tijd lig je toch te rochelen op de grond.” (p.130)

“Serieus, ik was vergeten hoe het voelde. Wind in je gezicht. Benen die trappen, longen die hijgen. Alsof je leeft.” (p.145)

“Alaska en ik hebben een radioverbinding [...] Als je geskypet hebt, vragen ze soms hoeveel sterren je de verbinding gaf. Nou, Alaska. Serieus. Meer sterren dan er zijn in het heelal.” (p.160)

“Waarom heb ik haar niet gewoon een berichtje gestuurd? Bellen doe je met je oma.” (p.178)

Parker

“Ik ben blij dat ik me niet kan herinneren hoe het was om geboren te worden. Lig je daar, helemaal bloot in een wereld vol vreemden. Gezichten die je niet kent, handen die je niet kent, neusharen die je niet kent. Misschien is dat wel waarom baby’s zo hard krijsen.” (Parker: p.8)

“En wie bepaalt dat broodtrommeltjes stom zijn en boterhamzakjes cool? Die websites geven lijsten vol tips, en dan zeggen ze helemaal aan het einde opeens: *en wat je ook doet, wees altijd jezelf*.” (p.9)

“Het voelt alsof we colaflessen zijn die al uren door elkaar geschud worden. En nu draait die blonde jongen in één beweging alle zeventwintig doppen los. We barsten allemaal tegelijk in lachen uit.” (p.13)

“Ik zoek in mijn hersens naar grappige dingen, maar meteen kom ik bij filmpjes die ik helemaal niet wil zien. Ze zijn absoluut voor boven de zestien, en toch zitten ze al weken in mijn hoofd.” (p.14)

“Er zijn duizend dingen die ik niet durf. Maar dit durf ik wel. Ik doe mijn kin omhoog, want dat deden Alaska en ik ook altijd. En dan begin ik.” (p.16)

“Ik laat me op mijn knieën vallen en wilde dat ik duizend armen had. Nu pas voel ik hoe erg ik haar gemist heb. Hoe totaal. Niet alleen met mijn hoofd, maar met mijn hele lichaam - met mijn handen en oren en ogen en lippen.” (p.47)

“Een kale man komt voorbij. Op zijn T-shirt staat in zwarte letters *THINK. FEEL. DO.* en ik denk woedend: serieus, welke van de drie zou je vergeten als er niks op je buik stond?” (p.57)

“In mijn keel zitten twee van die koordjes waarmee je een gymzak dichttrekt. [...] heeft de koordjes stevig in zijn handen. En hij trekt eraan.” (p.66)

“ ‘Hoe doen mensen dat? Hoe gaan ze gewoon door met leven terwijl ze weten dat het elk moment mis kan gaan?’ ” (p.76)

“Wat honden zo fantastisch maakt, is dat ze je nooit zat worden.” (p.98)